

**Πρὸς Ζκήμεν συμβουλή
τοῦ φρονέμου Φασουλῆ.**

Ζκήμεν ἐλαμπρότατε κί' ἀντάξει τιμῶν,
πὺ εἶναι μόνος ἔρωσ σου ἀγνή Δικαιοσύνη,
καὶ μόνον ὅτι σκέπτεσαι περὶ ζωῆς ἡμῶν
ἔστω πῶς σοῦ ὀρεῖται πολλή εὐγνωμοσύνη.
Σπουδάζειν δρᾶσιν, Ὑπουργέ, τὸ σκέπτεσθαι σημαίνει
καὶ πῶς ἡ φύσις ὀκνηρὰ καὶ ἀδρανὴς δὲν μένει.

Ἄλλ' ὅμως φέρε ἴδωμεν ἐν ψυχικῇ γαλήνῃ
ἂν ὅτι σκέπτεται κανεὶς εἶν' εὐκόλον νὰ γίνῃ.
Κί' ἐγὼ πολλάκις σκέπτομαι μὲ ἱερὰν σιγὴν
πῶς νὰ μορρώσω τοὺς Ρωμηούς κί' ἀνθρώπους νὰ τοὺς κἀνω,
Ἄλλ' ὅταν ἔλθω ἔπειτα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν
παρκατρῶ τοὺς κόπους μου πῶς ἀδικα τοὺς χάνω.

Εἶν' εὐκόλον νὰ λῆς καὶ σὺ μετὰ σπουδῆς μεγάλης
τὸ σύστημα τὸ κωτικὸν πῶς θὰ τὸ μεταβάλῃς
εἶν' εὐκόλον νὰ λῆς καὶ σὺ πρὸς ἀνδρας καὶ κυρίας
πῶς γράρεις Νομοσχέδιον περὶ ὀπλορορικῆς,

κί' ἔχεις πολλὴν πεποίθησιν πῶς δι' αὐτοῦ καὶ μόνον
δικα τοὺλάχιστον Ρωμηούς θὰ σώσῃς ἐκ τῶν φόνων.

Ἄλλὰ σοῦ λέγω, Ὑπουργέ, μὲ δλον μου τὸ θάρρος
πῶς μυίγαις χάρταις μοναχά, καὶ τοῦτο μὴ πρὸς βᾶρος,
καὶ ἀγνοεῖς πῶς ἔταξε τὸν Ἕλληνα ἡ φύσις
νὰ θραύη πάντα τὰ δεσμὰ καὶ πάσας τὰς ἀλύσεις,
ἂν δι' βαρύτερα δεσμὰ δίστασε φαντάσου
πόσον εὐκόλως εἰμπορεῖ νὰ πᾶσῃ τὰ δικά σου.

Κί' ἔγω, Ζκήμεν συνετέ, πεποίθησιν πολλὴν
πῶς ἂν τὸ Νομοσχέδιον περάσῃ ἴσθην Βουλὴν,
θὰ ὄγῃ πολὺ ὀργήγορα καὶ τὸ δίκῳ μου χέρι
νὰ σφίγγῃ ἐλοφάνερα κομποῦρι καὶ μαχίρι,
καὶ κάθε μας χειρетиσμός καὶ κάθε κλημείρα
θὰ εἶναι μίξ μαχαιριὰ, θὰ εἶναι μίξ σφιτῆρ.

Ἄς τὰ νὰ πᾶν ἄσὸν διάβολο, τὸ καθιστῶς ἄς μείνῃ, κ' ἂν ἀγαπᾷς τὴν Θέμιδα τὸ κείμενα μὴ κίναί. Κ' ἰμὲ τρίταιου πορευτοῦ παρουσῆς μὲ πλάινε δταν μακθάνω ἔξαρνα μετ' ἀρελείας τόσης πὼς νὰ Νομοσχέδια τὸ Ἰπουργεῖον κάνει, μὲ τὰ ὅποια θὰ γινοῦν μεγάλα: βελτιώσεις.

Δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀλλ' ἡ ἴδική μου φύσις τρέμει τὰ Νομοσχέδια καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις, κ' ὅποτ' ἀν μαγειρεύεται βελτιώσις κημικὰ ἀμείσις μ' ἔρχεται ἄσὸν νουν ἔκειν ἡ παροιμία: «ὅποτος καλὰ καθυόμενος καὶ πρὸ καλὰ γυρίει ὁ διάβολος τοῦ τέτοισο του κουκὲ τὸ μαγειρεύει».

Ἄν πράγματι ἐπιθυμῆς νὰ σὶ δοξᾷς ἡ σφῆμη αὐτὰ τὰ Νομοσχέδια φρακίλωσι, Ζακῆμη, κ' ἄδικως πᾶσι τὸ χαρτί κ' ἄδικως τὸ μιλάνη, καὶ μόνον πὼς αὐθάνεται τοῦ κράτους ἡ δαπάνη, καὶ βλέπεις ἔκειτα καὶ σὺ μετὰ τοσούτους κόπ' οὐς πὼς καὶ τὰ Νομοσχέδια δὲν κάνουν τοὺς ἀνθρώπους.

Κ' ἰγὼ τοῦ πολιτεύομαι πρὸ χρόνων ἰδῶ πέρα τὸν κᾶθη νόμον θεωρῶ κοπανιστὴν ἀέρα, κ' ἔταν γ' αὐτὸ φουρκίζεται ὁ φίλος Περικλῆτος, ποῦ τοὺς κειμένους νόμους μας τοὺς δίνει κομπλόγια, ἐγὼ φωνάζω πρὸς αὐτὸν σὺν νευρικός Ἀμλέτος: «ὄλα κουκὲ μὲ ρίγανη καὶ λόγια, λόγια, λόγια».

Ἰπτικὸ μὲν ἄσὸ καθιστῶς μὲ σεβασμὸν μεγάλο, ἀλλὰ δὲν ἀσφαλιζομαι μὲ τοῦτο ἐκ τῶν ἄλλων, κ' ἰνόσως τέρπομαι: νὰ ζῶ εἰς τῆς ζωῆς τὸ δρᾶμα καθ' ὅλα θέλω σύμφωνος νὰ εἶμαι μὲ καθίνα, προτῶ κομπόουρα δίκανη καὶ τοῦ χασάκη κᾶμα νεκρὸν μὲ ρίψη κατὰ γῆς ἡ ἀντερα βγαλμένη.

Ἰπτικὸ μὲν ἄσὸ καθιστῶς μὲ σεβασμὸν καὶ τρόμον, πλὴν δὲν τὸ ἔχω πάποτε τῶν πράξεών μου νόμον, ἐνθ' δὲ κύπτω εἰς αὐτὸ, μὰ κύπτω πρῶτος πρῶτος, κ' εἰς πάντα μὴ συμφάσκοντα μετὰ τοῦ καθιστῶτος, διότι τοῦ πλῆσιόν μου ἡ μάχηρα διδάσκει πὼς διατρέχει κίνδυνον ὅστις μ' αὐτὸ συμφάσκει.

Καὶ ἂν τὸν λόγον ὀμιλῶ τὸν ἤττονος καὶ κρείττονος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀσφαλῆς ἀπὸ κανένα γείτονα, καὶ ἀποριύγω κ' ἄδικα καὶ δίκαια νὰ πῶ ἐκ φόβου μῆπως διαπαξῆ μὲ μάχηραν κοπῶ, ἡ μοῦλλη βόλι ἔξαρνα μὲς ἄσὸ Δοξακατρί καὶ νεκροψίαν κ' ἐπ' ἐμοῦ σπουδᾶσουν οἱ γιαιτροί.

Οὐχ ἤττον εἶσαι ἀξίως ἀριπρεπῶν ἰπαιών καὶ τόνουα ποῦ πάντοτε μενεῖ εὐλογημένον καθὼς δὲ, φίλε Ἰπουργέ, συγγότατα συμβαίνει, ὅταν προφῶρος θάνατος μᾶς πᾶρη φυσικός, νὰ φεύγωμεν ἐκ τῆς ζωῆς κατευχαριστημένοι, διότι: τὰ κορδόμενον ἐπιστημονικός.

Τοιοῦτοτρόπως, Ἰπουργέ, ὅποτ' ἀν πλέον ὄλοι τινὰζόμεν τὰ κᾶλα μας μὲ κᾶμα καὶ πιστόλι, ἡ σκοτωμένη μας ψυχή σκιρτῶσα θὰ πετᾷ κ' οὐδὲ κανένα γογγυσμὸν θ' ἀρίνη καταχθόνιον, διότι Νομοσχέδια ὑπῆρχον ἀρκιτὰ, ἔξασφαλιζοντα ζῶνῃ εἰς ὄλους μακροχρόνιον.

Ἐγὼ δὲ τᾶρα, Ἰπουργέ, ἂν ἤμουνα κοράκι εἰς τὰς ἡμέρας τὰς χρυσᾶς τοῦ φίλου Θεοδώρηκα, θὰ εἶχα τὸ λημέρι μου μονάχα ἰδῶ πέρα μὲ τὴν ἰπτιδα πᾶσι ποτὶ δὲν θὰ περᾷς ἡμέρα, ποῦ θ' ἀπομείνω πιστικός ἐντὸς τῆς Ρωμοσύνης μ' ὄλα τὰ μέτρα τακιστηρὰ σοφῆς Δικαιοσύνης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Στίβανος ὁ Ἐίνος θὰ βγάλη ἰδῶ πέρα ἔκεινον τὸν σπουδαῖον «Βρεττανικὸν Ἀστέρη», ποῦ εἶχε κᾶμα κρότον μεγάλο ἄσὸ Λονδίον κ' ὑπὲρ τῶν συμφρόντων ἰμῶθι τῶν Ἑλλήνων. Μ' ὅκτω λαμπρὰς σελίδας θὰ βγαίνη καθ' ἡμέραν καὶ προσιτὸς θὰ εἶναι εἰς καθεμίαν σφαίρα.

Γρηγόρης ὁ Ξενοπούλος, χαριτωμένη πένα, ἀγγέλλει πὼς ὀργήγορα ἐκίδει τόμον ἕνα μὲ τόσα Στρατιωτικὰ τῆς ὥρας Διηγῆματα, ὄραθα, θελτικιώτατα, σωστὰ κομφοτηγῆματα. Δαπάναις δὲ θὰ ἐκδοθῶν Κασδίνη τῆς «Ἐστίας» κ' ἰλπιζομεν ν' ἀναγνωσθῶν παντοῦ μετ' ἀπληστίας.

Ὁ Γράνης Ἀιδονόπουλος, γνωστός ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ πρῶτος τῶν φραγκοραπῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄλον, πολλὰ καμῖρα ἴφρα καινούρια τοῦ χιμῶνος, ποῦ δὲν τὰ φθείρει εὐκόλα ὁ πανδαμάτωρ χρόνος. Μὰ τᾶρα συνεταῖρος τοῦ κ' ὁ ἀδελφός του μένει, ὅπου κανεὶς ἄσὸ κόψιμο μ' αὐτὸν δὲν παραβγαίνει, καὶ θαμάκα ἰσοπούσας τῆς κοπιτικῆς περιόσια «στοῦ Βιντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια. Τίτοιο φραγκοραπτάδιο δὲν εἶναι παζὶ γίλα . . . τὸ ράφιμό του ἐντελὲς, τὸ κόψιμό του τρίλλα. Σὶ κόβει Ἀιδονόπουλος; . . . εἶσαι καλὰ κομμένος . . . σὶ ράβει Ἀιδονόπουλος; . . . εἶσαι καλὰ ραμμένος.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸς ὡς κᾶμα — πᾶς ἄσὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
ἄσὸν Νεάπολι ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖ,
μὲ ἔνοστοχο Σῶδη, — ἐθὸ ἄσὸ λᾶδι: τρεῖς ἄσὸ ἔθῳ,

μὲ Χρῆστον μὲ μὴ μᾶρα — μὲ μὲγὰλ' οὐκομῆθ,
καὶ μὴ χῆρα δίχοις ἀδρα, — ποῦταν ἔλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσατείου κοινοῦτος πολὺς.